

Arrest

nr. 149 227 van 7 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren respectievelijk van Servische en Bosnische nationaliteit te zijn, op 27 april 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juni 2015.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige zesde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige, vijfde asielaanvraag hebben uiteengezet. Zo herhaalt verzoeker zijn vrees ten aanzien van Kosovo en ten aanzien van Servië, namelijk vergelding voor de moorden op etnische Albanen die zijn oom als politieagent pleegde in opdracht van de Serviërs tijdens de oorlog in Kosovo. Verzoekster herhaalt haar vrees ten aanzien van Bosnië, namelijk dat zij nog steeds nachtmerries heeft ten gevolge van de oorlog en het gegeven dat zij daar niets of niemand meer heeft en haar vrees ten aanzien van Kosovo, namelijk haar vrees voor de etnische Albanen ten gevolge van de problemen van haar partner.

De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 24.993 en 24.994 van 24 maart 2009 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is. Hun volgende drie asielaanvragen werden allen niet in overweging genomen. In het kader van hun vijfde asielaanvraag besliste de commissaris-generaal hun asielaanvraag in overweging te nemen, doch weigerde hen op 6 augustus 2014 opnieuw de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Ten aanzien van verzoeker omdat (i) wat Kosovo betreft, reeds bij zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, en het loutere feit de nationaliteit van een welbepaald land niet te bezitten/kunnen verkrijgen niet volstaat om te besluiten tot een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) het feit dat zijn kinderen vooralsnog geen enkele nationaliteit hebben niet volstaat om te besluiten tot een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daarenboven in dit verband niet tot enige onwil van de Bosnische autoriteiten, tot wie verzoeker zich wendde om de kinderen te registreren, kan worden besloten en daarnaast uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit een poging heeft ondernomen om zijn kinderen in te schrijven op de Servische ambassade, (iii) wat Servië betreft, uit niets blijkt dat hij in geval van een eventuele terugkeer naar Servië bij eventuele moeilijkheden met C. en F.K., die hem zouden verwijten dat zijn oom met de Serviërs samenwerkte tijdens de oorlog in Kosovo, geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten, en de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (iv) mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet kunnen beschouwd worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, en (v) de door hem aangebrachte documenten niet van aard zijn om afbreuk te doen aan voormelde conclusies. Ten aanzien van verzoekster omdat (i) zij gepoogd heeft de Belgische autoriteiten te misleiden, door bij haar vorige asielaanvragen te verklaren de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, maar nu in het kader van haar huidige vijfde asielaanvraag toe te geven nooit in Kosovo te zijn geweest en de Bosnische nationaliteit te bezitten, (ii) zij (hoe dan ook) geen feiten of elementen aanbrengt die haar beweerd vrees in geval van terugkeer naar Bosnië zouden kunnen staven, (iii) wat de medische documenten betreft waarmee zij haar vrees wil staven, hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, psychische en/of medische motieven op zich niet ressorteren onder de toepassings sfeer van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming, en uit niets blijkt dat zij om een van de redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag geen toegang zou kunnen krijgen tot medische of psychische zorgen in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië, en (iv) mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet kunnen beschouwd worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet, en (v) haar paspoort louter haar Bosnische nationaliteit aantoont, welke niet ter discussie staat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect

refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het herhalen van en het volharden in hun reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze vaststellingen niet ontkrachten.

Het ganse betoog van verzoekers omtrent de verplichting van de asielinstanties om documenten voorgelegd door de asielzoeker grondig te onderzoeken, is te dezen niet dienstig. Uit de bestreden beslissing komt immers duidelijk naar voor dat de door hen voorgelegde artikels met betrekking tot de algemene situatie van Roma in Kosovo wel degelijk onderzocht werden, doch vastgesteld werd dat vermits reeds in het kader van hun vorige asielaanvragen geen geloof werd gehecht aan verzoekers Kosovaarse nationaliteit en verzoekster zelf verklaarde niet over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken, ze hiermee geen ander licht werpen op de indertijd gedane vaststellingen.

Verzoekers stellen voorts op zeer algemene wijze dat Roma, in zowel Kosovo, als in Servië of Bosnië, gediscrimineerd worden en verwijzen naar algemene rapporten aangaande de algemene situatie voor Roma in Servië en Bosnië, zonder dit verder op hun concrete situatie te betrekken. Ze tonen hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is en dat de autoriteiten in hun land van herkomst, aldus geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Dergelijke verwijzing volstaat evenmin niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

In zoverre verzoekers verwijzen naar artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG, rechtspraak van het Hof van Justitie, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en aanvoeren dat ze niet over een daadwerkelijk

beroep beschikken, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen op welke wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn, nu hen de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad benadrukt dat verzoekers met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

In de mate verzoekers voorhouden dat de commissaris-generaal heeft nagelaten te motiveren waarom zij het verbod op refoulement niet schendt, stelt de Raad vast dat zij hierbij uitgaat van een verkeerde/onvolledige lezing van de bestreden beslissingen. In de bestreden beslissingen wordt immers, terecht, het volgende gemotiveerd:

“Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat alle verzoeken die u instelde in het kader van verblijfsprocedures voor de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd voor is werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 van het EVRM (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens) werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Ter ondersteuning van hun zesde asielaanvraag leggen verzoekers enkele artikelen neer over de algemene situatie van Roma in Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 mei 2015, volharden verzoekende partijen in hun verzoekschrift. Zij stellen dat dit een schrijnend dossier is van een Roma familie die aanvankelijk gedoogd werd in Duitsland na het uiteenvallen van Joegoslavië en de oorlog die daarop volgde. Gelet op al de trajecten die verzoekende partijen hebben afgelegd is het niet verwonderlijk dat er onnauwkeurigheden zijn geslopen in hun relaas. Verzoekende partijen wijzen er ook op dat hun kinderen die geboren zijn in Duitsland en België nog nooit in de Balkan zijn geweest en eigenlijk niet eens weten of ze Servisch zijn of een andere nationaliteit hebben. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat de gegevens in deze zaak voldoende zijn om hun de subsidiaire bescherming toe te kennen vooral gelet op de algemene situatie van de Roma.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 27 mei 2015 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van hun asielaanvraag en het volharden in de in hun verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. De Raad wijst er op dat ze met dergelijk verweer dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Wat betreft het argument dat de kinderen van verzoekende partijen geboren zijn in Duitsland en België, nog nooit in de Balkan zijn geweest en eigenlijk niet eens weten of ze Servisch zijn of een andere nationaliteit hebben, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 137 814 van 2 februari 2015 waarin reeds geoordeeld werd dat het feit dat hun kinderen vooralsnog geen enkele nationaliteit hebben, niet volstaat om te besluiten tot een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts werd er in voormeld arrest op gewezen dat niet besloten kan worden tot enige onwil van de Bosnische autoriteiten, tot wie verzoeker zich wendde om de kinderen te registreren, en dat uit verzoekers verklaringen bovendien blijkt dat hij nooit een poging heeft ondernomen om hun kinderen in te schrijven op de Servische ambassade.

Te dezen is de Raad niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van hun zesde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, hetgeen *in casu* niet het geval is nu ze zich louter beperken tot het herhalen van reeds afgelegde verklaringen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS